

PASTORALE

PASTORAL LETTERS

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

Summary

This text is the Pastoral letter from Easter 2019 issued by H.E. Laurentiu, Archbishop of Sibiu and Metropolitan of Transylvania. It focuses firstly on Christ's Resurrection as a fundamental belief of Christianity and explains afterwards the iconomy (oikonomia) of salvation through our Saviour's death and Resurrection. Resurrection also presents a good opportunity to mobilize ourselves towards practicing virtues. The last part speaks about the resultant peace of Resurrection and the spiritual joy we experience in the night of the Easter Feast.

Keywords

Easter; Christ` Resurrection as fundamental basis for our believe; Resurrection and salvation; Resurrection and virtues; Peace as a result of Resurrection

† LAURENȚIU,

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOP AL SIBIULUI ȘI MITROPOLIT AL ARDEALULUI
IISUS HRISTOS – ÎNVIEREA ȘI PACEA NOASTRĂ**

«Acum însă, fiind în Hristos Iisus, voi, care erați altădată departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos, căci El este pacea noastră...» (Efeseni 2, 13)

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, arhiereshi binecuvântări!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Iubiții mei fi duhovnicești,

Din darul și binecuvântarea Preabunului Dumnezeu, am ajuns și în acest an la slăvitul și luminosul Praznic al Învierii! Suntem cu toții iarăși împreună în această „sfințită cu adevărat și mult prăznuită noapte de mântuire”¹. Purțăm făclii luminoase în mâini și proclamăm cu glas plin de bucurie adevărul fundamental al credinței noastre: „Hristos a înviat!”, iar împreună cu răspunsul nostru: „Adevărat a înviat!”, facem în această atmosferă de bucurie cea mai simplă și frumoasă mărturisire de credință. Știm și simțim acum, mai mult ca oricând, în adâncul sufletului că doar Învierea Domnului dă sens vieții noastre, că prin ea toate darurile lui Dumnezeu au ajuns la noi, căci, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, „dacă Hristos nu a înviat, zadarnică ar fi credința noastră” (1 Cor 15, 17). Darurile Învierii le cunoaștem prin experiența vie și personală a dragostei lui Dumnezeu împărtășite prin slujbele Bisericii. Aici, prin toată frumusețea cântărilor și a imnelor, prin întregul ceremonial liturgic, adevărurile fundamentale ale credinței noastre devin parte din ființa noastră. Prin Taina Bisericii, ne bucurăm negrăit pentru că dragostea mântuitoare a Tatălui ceresc s-a revărsat peste noi prin Jertfa și Învierea Mântuitorului Hristos, Care ne-a izbăvit de robia păcatului, a diavolului și a morții. Toate învățăturile credinței noastre devin pentru noi realități vii și netrecătoare în această ambianță caldă și plină de dragoste mântuitoare a lui Hristos. Ce iubire nemărginită și ce smerenie negrăită a arătat Dumnezeu pentru noi, oamenii! Din iubire desăvârșită față de Tatăl, Fiul Se întrupează, Se coboară la nivelul nostru și primește să moară pentru noi, să Se jertfească, să învieze din morți și să ne trimită pe Sfântul Duh, Mângâietorul, Care lucrează în Biserică mântuirea oamenilor.

Dumnezeu, în iubirea Sa infinită și de nepătruns, nu a vrut să ne lase pe noi, care ne depărtaserăm de El, Izvorul vieții și al nemuririi, să sfârșim în moarte, într-o existență fără sens, a patimilor egoiste, prin care întoarcem spre noi toate darurile vieții primite de la Creatorul nostru, și nu spre Dumnezeu.

De aceea, El însuși, Creatorul a toate, S-a coborât la noi pentru a schimba definitiv acest destin tragic al nostru. El a venit și Și-a asumat această fire a noastră slăbită prin păcat, dar și-a asumat și consecința cea mai gravă a neascultării: *moartea*. Și în aceasta se vede dragostea nemărginită a Fiului lui Dumnezeu pentru noi: *acceptă moartea*, ca plată pentru păcatele noastre, dar, pentru că o face în mod liber, din ascultare desăvârșită față de Părintele ceresc și din iubire nemărginită pentru noi, schimbă sensul morții și face din ea un *mijloc* de a-Și arăta și ca om dragostea și *ascultarea filială* față de Tatăl și de a *întări astfel firea noastră*, sădind din nou în ea dorința de a se preda întreagă lui Dumnezeu.²

Prin pătimirile Sale cele pline de dragoste și ascultare, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a „*mișcat*” iubirea Părintelui ceresc, Care i-a adus și învierea, ca lumina

¹ Cântarea a 6-a.

² Pr. Dumitru Stăniloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Craiova, 1987, p. 354.

vieții noi îndumnezeite, pe care ne-o dăruiește și nouă. Cel care se predă din iubire întreg unei *persoane* trezește în ea aceeași iubire și dăruire de viață.³ Aceasta este taina Învierii: Fiul lui Dumnezeu Și-a dăruit pentru noi viața Sa și ca om Tatălui, pentru a o primi de la Părintele ceresc înapoi înnoită, plină de toate darurile iubirii dumnezeiești, și astfel a ne-o dăruia mai departe nouă prin *Sfintele Taine* în *viața Bisericii*.

Iubiți credincioși,

Troparul Învierii exprimă într-un mod atât de simplu și convingător această *mare taină a iubirii lui Dumnezeu*: prin moarte, Hristos biruiește moartea. Această margine a existenței devine pentru noi prilej fericit de *scufundare încrezătoare în viața și puterea lui Dumnezeu, care intervine acolo și atunci când omul se predă cu totul Lui*.⁴ Doar așa poate exista înviere, înțeleasă ca un dialog veșnic de iubire între om și Dumnezeu, doar așa, toate își găsesc pacea în Dumnezeu, căci: „...în Hristos ca om a binevoit Dumnezeu să locuiască toată plinătatea dumnezeirii, și prin El toate să le împace cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin El în sângele crucii Lui” (Col 1, 19-20), după cum spune Sfântul Apostol Pavel.

Mântuitorul Iisus Hristos, Cel Înviat din morți, este *pacea noastră*, este Pacea desăvârșită, întrupată. Dăruindu-ni-se ca pace adevărată, El ne-a împăcat și pe noi cu Dumnezeu, între noi și în noi înșine. El este Pacea noastră prin faptul că este iubirea îndreptată, prin jertfă, în modul cel mai deplin spre Dumnezeu și spre noi, dar este și Izvorul păcii noastre, căci din El ne vine toată puterea de a ne jertfi unul pentru altul și toți împreună lui Dumnezeu. Unirea și pacea dintre noi nu pot exista decât dacă facem și noi ce a făcut El, din puterea pe care ne-o dă El, acum în viața Bisericii.

Ne cere și acum, prin glasul Evangheliei să ne *smerim* și să fim *blânzi* ca El, să fie pace între noi, dar ne dă și puterea necesară spre aceasta prin Sfintele Taine și prin viața Bisericii. Ne cere în același timp *să luăm jugul Lui* asupra noastră, să ne ducem *crucea*, căci acesta e jugul smereniei și blândeții Lui pe care El vrea să îl ducă împreună cu noi, dăruindu-ne puterea Învierii Lui. De aceea, nu este „jug” mai responsabil decât jugul *smereniei* și al *blândeții* Lui, oferite nouă ca pilde.

Să fim următori Lui în smerenie, ascultare și dragoste, eliberându-ne de patimile egoiste. Să întoarcem lui Dumnezeu toate darurile primite de la El, să dăruim toată viața noastră Celui care ne-a zidit pe noi. Dragostea Lui pentru noi o arată nu doar în purtarea împreună a suferințelor noastre, dar mai ales în faptul că orice încercare și orice neputință venite peste noi din cauza păcatelor noastre, El, cu puterea Învierii Lui, o întoarce în folosul nostru și o face *mijloc de întărire*, de înnoire, curățire și sfințire a firii noastre.

³ *Ibidem*, p. 369.

⁴ *Ibidem*, p. 359.

Hristos Cel Înviat din morți ne cheamă în Sfânta Sa Biserică să prăznuim cu toții acest *Paște veșnic*, această „*pesah – trecere*” continuă de la cele ale lumii acesteia la cele ale veșniciei. Împreună cu El în Biserică învățăm mereu că, doar trăind pentru Dumnezeu și dăruindu-ne Lui cu totul, ne putem ridica peste provocările tentante și amăgitoare ale plăcerilor lumii și putem avea pace în noi înșine și între noi.

Iubiți credincioși,

Nimic nu este mai de preț decât *pacea*. Dacă este pace în familie, în societate, în toate mediile în care trăim, atunci și viața noastră poate fi trăită în toată profunzimea ei. Diavolul însă, cel care dezbină și învrăjbește pe oameni, urăște această stare de fericire a omului și vine și seamănă *discordia, certurile, invidiile, bârfele, clevetirile* între noi. Meșteșugurile lui nu ne sunt necunoscute nouă, iar prin venirea Mântuitorului la noi și prin puterea Învierii lăsate Bisericii Sale noi avem remedii de vindecare pentru orice rană pricinuită nouă de cel rău. Atât ne cere nouă Preabunul nostru Stăpân: să le primim toate câte ni se întâmplă ca din mâna Lui și să ne încredem cu totul doar în puterea Lui, care va interveni întotdeauna acolo unde, prin *răbdare* și *stăruință*, prin *post* și *rugăciune*, va fi implorată iubirea Lui către noi.

La fiecare Sfântă Liturghie mărturisim că pacea este însăși viața noastră de aici și viața viitoare. Toate rugăciunile Bisericii vorbesc despre *pace* ca fiind însăși Împărăția lui Dumnezeu, iar pacea pentru care ne rugăm este *pacea noastră de patimile care sfășie unitatea din noi și dintre noi*, dar și pacea între oameni și popoare. Doar așa ne putem pregăti de aici să fim părtași ai Împărăției Cerurilor, ca împărăție a desăvârșitei armonii în noi, între noi și între noi și Dumnezeu.

Fără Sfânta Liturghie și fără participarea noastră cât mai deasă la ea nu poate fi pace între noi. Doar prin Liturghie, jertfa lui Hristos devine și jertfa noastră și Duhul cel bun al păcii se sălășluiește în sufletele noastre. Să ne străduim să venim mereu și cu bună pregătire să ne adăpăm din viața cea nouă a Fiului lui Dumnezeu și să ne umplem tot mai mult de darurile bogate ale dragostei Sale, sădind astfel pacea și buna înțelegere între noi.

Iubiți frați creștini,

Aceasta este *noaptea și ziua Învierii Domnului*, – ziua veșnică pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim în ea, ziua în care ne îndulcim de dragostea și pacea pe care ni le-a dat nouă Preabunul nostru Stăpân.

Bucuria noastră să nu o lăsăm să fie umbrită de nimic, căci ea este nădejdea noastră cea mai mare. Toate greutatele le vom birui prin Hristos cel Viu, Care este Hrana noastră veșnică, întru Care ne întărim. Cu fiecare cântare pascală și cu fiecare salut pascal: „*Hristos a Înviat!*”, adevărim, mărturisim și trăim marele Lui cuvânt dumnezeiesc: „*În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33). În această biruință credem că vom trece peste toate încercările vieții acesteia,

Pastorală la Sărbătoarea Învierii Domnului

vom dobândi încă de aici pacea de Sus care covârșește toată mintea, cântând de-a pururi în inimile noastre imnul triumfului creștin asupra păcatului, asupra diavolului și a morții: „*HRISTOS A ÎNVIAT din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!*” Amin!

Sărbători Fericite! Întru mulți și fericiți ani!

Al vostru al tuturor,
de tot binele voitor și pururea rugător către Hristos, Învierea noastră,

† Dr. Laurențiu Streza,

Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului